



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 45/2014-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 88/2012 a jeho uznesením zo 17. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2013 doručená sťažnosť I. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 88/2013 a jeho uznesením zo 17. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania (žalobcom) vedeného Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 55/2009, predmetom ktorého je žaloba o zaplatenie 485,65 € s prísl. V tejto veci okresný súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdneho poplatku.

O opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 13 Co 1/2012 z 1. februára 2013 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ proti rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie, konanie o ktorom však najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 88/2013 zo 17. apríla 2013 zastavil, a to z dôvodu neodstránenia nedostatku osobitnej podmienky dovolacieho konania vyplývajúcej z § 241 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (povinné zastúpenie advokátom v dovolacom konaní).

Sťažovateľ vyslovuje svoju nespokojnosť s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým zastavil dovolacie konanie z dôvodu nedostatku jeho právneho zastúpenia v tomto konaní.

Uvedené rozhodnutie považuje za „*zmätočné, nezákonné a neústavné*“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, žiadal zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a domáha sa priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať

záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj absencia ústavnoprávneho rozmeru namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením.

Ako zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, sťažovateľ podal dovolanie bez toho, aby bol v dovolacom konaní právne zastúpený.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia uviedol, že jedna z podmienok podľa § 241 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nie je splnená, a to konkrétne, že sťažovateľ musí byť v dovolacom konaní právne zastúpený, pretože sám nemá právnické vzdelanie.

Najvyšší súd taktiež zisťoval, či okresný súd (v rámci úkonov vykonávaných pri podaní dovolania) urobil opatrenia na odstránenie nedostatku, ktorý bránil v ďalšom konaní o podanom dovolaní, a ako to uviedol v odôvodnení rozhodnutia, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, t. j. dal sťažovateľovi priestor na odstránenie nedostatku s poučením, ako má postupovať v zmysle platnej právnej úpravy, avšak napriek tomu zo strany sťažovateľa k jeho odstráneniu nedošlo.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ tým, že napriek výzve a zákonnému poučeniu neodstránil nedostatok spočívajúci v nesplnení zákonnej podmienky vyžadovanej pre dovolacie konanie, nedal najvyššiemu súdu inú možnosť, iba dovolacie konanie v súlade so zákonom (Občianskym súdny poriadkom) zastaviť.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožnil, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Ústavný súd s poukazom na uvedené skutočnosti prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti konania sťažovateľa upozorňuje, že pokiaľ aj naďalej bude ústavnému súdu podávať takéto sťažnosti bez kvalifikovaného právneho zástupcu (bez využitia zákonných možností na jeho ustanovenie príslušným orgánom, ktorý sťažovateľ neuznáva), môže ústavný súd nielen jeho podania odložiť, ale prípadne využiť aj možnosť vyplývajúcu z § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde a odmietnutie jeho sťažností vôbec neodôvodniť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2014